

ת"פ (באר שבע) 38217-06-23 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 38217-06-23 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט יניב בן הרוש

בעניין: המאשימה

מדינת ישראל - תביעות נגב

נגד

פלוני -

הנאשם

גזר דין

רקע

1. במסגרת הסדר אליו הגיעו הצדדים הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן והמאוחד והורשע בעבירות של **הטרדה באמצעות מתקן בזק** (ריבוי עבירות) לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982, **איומים** (3 עבירות), לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), **והפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם** (ריבוי עבירות), לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

2. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו הנאשם והגברת י.ש. (להלן: **י.ש.**) בני זוג ובהמשך נפרדו. בשכנות לנאשם ובת זוגו התגוררו בני הזוג מר ע.פ. (להלן: **ע.פ.**) והגברת ר.כ. (להלן: **ר.כ.**). הגברת נ.א.ח. הייתה חברתה של י.ש. מר ד.צ. (להלן: **ד.צ.**) עבד עם י.ש. בחנות "...." בעיר ויחד איתם עבדה גם אשתו נ' (להלן: **נ'**). בתקופה המתוארת חשד הנאשם כי י.ש. וד.צ. מנהלים רומן.

על פי האישום השני, בתאריך 5.11.22 חייג הנאשם לר.כ. אשר לא ענתה לשיחתו. לאחר מכן חייג הנאשם לע.פ. ואמר לו "אמרתי לך אל תתקרבו לאשתי נכון?" ובתגובה השיב לו ע.פ. "י.ש. ילדה גדולה". במעמד זה החל הנאשם לקלל אותו בכך שאמר לו "יא מזדיין יא שרמוטה אני יראה לך מה זה, אתה רוצה שאני גם אכנס אליך הביתה?". בתגובה לכך ניתק ע.פ. את הטלפון לנאשם. בסמוך לכך ניסה הנאשם לחייג עוד מספר פעמים לע.פ. ומשהאחרון לא ענה לו, שלח לו הדעות טקסט לפיהן "תתרחק מאשתי היא אישה נשואה, יבן זונה, אשתך לסבית", "ר.כ. הזונה, לך תעשה לבן שלך מקל מטאטא בתחת", "מחר אני אהיה בבאר שבע בתחנה שלך יבן זונה יבוגד מחר החברים שלך לעבודה ידעו מי אתה יסוטה מין מסריח", "אכלת אותה שוטר יבוגד", "בוגד, ברוך הבא למועדון", "אתה בישלת את הדייסה עכשיו"

תאכל ממנה יסוטה מין אוהב ללקק כוס של אישה נשואה יזבל", "אני אתלונן עליך למח"ש אתה לא ראוי ללבוש את מדי משטרת ישראל יבוגד" "בוגד", "תעשה לי חסימה יבן זונה אתה לא אותו בן אדם יזבל", "גם השכנים שלך בבאר שבע ובאשקלון וכמובן איפה שאתה גר ב.... ידעו מי אתה יחרא", "תתחיל להפעיל קשרים אני כבר הפעלתי יזונה בן זונה", "הראיתי לחברים שלך מהתחנה את הסרטון של האוטו השחור המושכר של אלדן השברולט כוכב נהיית יסוטה מין", "יבן זונה יזבל מחר חצי מבאר שבע ידעו מי אתה שוטר מושחת".

על פי האישום השלישי, בתאריך 6.11.22 במסגרת תיק ה"ט XXXX-10-22 הורה בית המשפט הנכבד על מתן צו הדדי לנאשם ולנ.א.ח. לתקופה של 6 חודשים, עד לתאריך 23.4.23 ולפיו על הצדדים נאסר להטריד אחד את רעהו, ליצור קשר במישרין או בעקיפין לרבות אנשים אחרים זה עם זה, לפגוע בפרטיות או להפריע לשלוות החיים של רעהו בכל דרך אחרת.

בתאריך 18.9.22 במסגרת תיק ה"ט XXXX-09-22 הורה בית המשפט הנכבד על מתן צו האוסר את כניסתו של הנאשם לביתה של י.ש. ב.... ולמקום עבודתה בחנות ב...., להימצא בטווח שיפחת מ-200 מטר מביתה או ממקום עבודתה או להטרידה בכל דרך ובכל מקום המצאה עד לתאריך 21.9.22. תאריך 21.9.22 הוארך הצו עד ליום 18.12.22, תוך מתן הבהרה כי הנאשם הורחק אף מילדיו.

בתאריך 11.12.22 בין השעות 10:59-13:12 לערך, שלח הנאשם הודעות כתובות ביישומון whatsapp לי.ש. בהן נכתב כדלקמן "נ.א.ח. הסרסורית וגם המוצצת... נ.א.ח. הזונה שאוהבת להזדיין ולמצוץ... שאלוהים ישרוף לנ.א.ח. את הדגדגן... נ.א.ח. זונה בת זונה... זיין ערבי את לא רוצה.. איך הסרטון שאני מופיע בו הגיע לנ.א.ח. ועבר הפצה בכל ? מישהו ישלם על זה לא יעבור בשקט מילה של ש.ב. ... תעבירי לה ברגיל שלך... נ.א.ח. הזונה... הזונה נ.א.ח. ... החרדית שאוהבת למצוץ... שימותו כל המשפחה בתאונת דרכים בעזרת ה' אמן... תמסרי לטל ממני שכל מה שהוא עשה זה חוקי הכל בסדר... לזיין אותו גם יהיה חוקי... ושוב פעם חוזר ומדגיש שע.פ. לא יגע בבנות שלי הבוגד המסריח... שידחף לבן שלו מקל מטאטא בתחת". בנוסף, שלח הנאשם לי.ש. הודעות קוליות בהן אמר "וואי וואי כמה נ.א.ח. תסבול כמה נ.א.ח. תסבול... אלוהים ישרוף אותה מלמעלה, מלמעלה אלוהים ישרוף אותה ואת י' בעלה... במיוחד ראשונה ראשונה את נ.א.ח. ... אלוהים ישרוף אותה אמן". כמו כן, במועדים אלו התקשר הנאשם לי.ש. 8 פעמים.

על פי האישום הרביעי, בתאריך 10.11.22 בין השעות 9:55-12:33 לערך, שלח הנאשם הודעות כתובות ביישומון WhatsApp לנ', בהן איים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה ובגופו של ד.צ. ובשמו הטוב בכך שכתב "וגם לך מעכשיו את לא מתקרבת לאשתי ולא נכנסת ל.... . תיכנסי ואני יבוא לבקר באחוזת אתרוג. וזהו.... אני ישמע שאת ב.... אני יעשה מה שצריך לעשות. בפעם הקודמת שהיית במרכז לא סיימתי שם את העבודה כמו שכתוב בספר נשמה". בתגובה שאלה נ' אם הנאשם מאיים עליה ולכך השיב "תקחי את זה בתור הבטחה. אנחנו חיים במדינה דמוקרטית. ללא אלימות. נשמה... לסיים את העבודה התכוונתי שאני יכנס לתוך הבית כנסת של התימנים בכרב שבת ויראה להם וישמיע להם מי זה ד.צ. הבן של....".

בהמשך לכך שלח הודעות נוספות בהם כתב "חודשים שאני הולך להיות השטן שלו בואי תראי את כל הודעות ולא את של ד.צ. שסינן ומחק. בעלך סוטה מין וזאת האמת השכנים שלו בשדות יודעים בדיוק מי הוא וגם בבית הכנסת שהוא מתפלל. אני פלוני השטן מתלמי ביל"ו. יצחק עליו עכשיו טוב טוב. במידה רבה אני לא יקבל ממך וממשה מענה אני ינסה לארגן טלפון של חמתך. במקרה אחי גרוע אני יסע למרכז שפירא לפני יום הכיפורים. ורק אני זה שיקבע את גזר דין של יום הכיפורים של אלוהים שבשמים. בעלך איש רשע מרושע... אני לא סופר את בעלך וגם אני ידאג שהוא יסבול יותר גרוע מאשר אני סובל עכשיו. אני ינדה אותו מכל המשפחה שלו..."

על פי האישום החמישי, ש.ב. (להלן: ש.ב.) הוא בן זוגה של גרושתו של הנאשם. בין התאריכים 27.5.23-28.5.23 איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופו של ש.ב. בכך שאמר וכתב לו: "אני בא אליך עם כל השבע אצבעות שיש לי ואני לבד תביא איתך את מי שאתה רוצה יא בן זונה, את כל החברים שלך ואת כל הכלים שיש לך אני לבד לבד יא הומו יא בן זונה", "אני אבוא איתך דין וחשבון אל תדאג מי שגבר שיהיה גבר עד הסוף", "למה כל הודעה שהיא רושמת בשם שלך אתה מסתבך לא היא", "אני מציע לך לסתום את הפה ומחר אני מחכה לך", "אני יזיין לך את התחת עם תכנס לבית ב....", "עכשיו אתה בבעיה תישלח מיקום יהומו", "עם לא תגיע אלי אני יגיע אליך יזונה בן זונה", "ועוד פעם י.ש. תיתקשר אלי מהטלפון שלי יהלי בשיחת וואצאפ ותקלל ותאיים אתם שנכם בבעיה", "את כל האצבעות אני ישובר לך על הפרצוף", "במידה ואני ישמע שנכנסת לבית שלי ב.... אני ישובר לך את הפרצוף היפה שלך".

3. במסגרת ההסדר סוכם כי הצדדים יעתרו במשותף לעונש של חודשיים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, ככל שהנאשם ימצא מתאים. בנוסף הוסכם כי הצדדים יעתרו למאסר על תנאי לשיקול דעת בית המשפט, וכן המאשימה תעתור להתחייבות וההגנה תעתור להימנע מהתחייבות.

השתלשלות העניינים

4. לבקשת ב"כ הנאשם והסכמת ב"כ המאשימה, ביום 11.6.24 התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית שמצאה את הנאשם כשיר ואחראי למעשיו.

5. בדיון שהתקיים ביום 25.6.24 כפר הנאשם בעובדות כתב האישום ונתנה החלטה על ידי סגנית הנשיא כבוד השופטת ענת חולתא לפיה יוגש כתב אישום מאוחד בתיק דנן ובת"פ XXXX-10-23 ויישמעו הוכחות במאוחד בפניי.

6. בדיון שהתקיים ביום 24.9.24 ב"כ הנאשם טען כי אינו יכול למסור מענה לכתב האישום משום שהנאשם פנה לסנגוריה הציבורית בבקשה להחלפת ייצוג. במהלך הדיון הנאשם ביקש לשתף בסיבות לבקשתו להחלפת ייצוג ובתוך כך היה נסער, דיבר בצורה בוטה וכן צעק על בית המשפט ועל עורכי הדין.

7. בדיון שהתקיים ביום 26.11.24 ולאחר החלפת הייצוג, ביקשה עורכת הדין הנכנסת פאולה ברוש להשתחרר מייצוג נוכח חילוקי דעות והתנהלות לא תקינה מצד הנאשם. לאחר שניתנה לנאשם

הזדמנות לשטוח את טענותיו בפני בית המשפט ולאחר שהנאשם ביקש שלא להיות מיוצג על ידי עורך דין מטעם הסנגוריה הציבורית ניתנה החלטה לשחרור הסנגוריה הציבורית מייצוג הנאשם. משהצהיר הנאשם כי אין באפשרותו לשכור שירותיו של עורך דין פרטי הובהר לנאשם כי יידרש לנהל את משפטו בעצמו ובתוך כך ליתן מענה לכתב האישום.

מיד לאחר מכן, מסר הנאשם מענה מפורט לבית המשפט במהלכו הודה, הלכה למעשה, בחלק ניכר מהמעשים המיוחסים לו בכתב האישום. נוכח האמור, ולאחר שהתביעה תיקנה את כתב האישום ומחקה עובדות אשר בהן לא היה מוכן הנאשם להודות, הודה הנאשם בביצוע העבירות המפורטות בכתב האישום המתוקן וניתנה הכרעת דין.

לשאלת בית המשפט השיב הנאשם כי איננו מעוניין לפנות לשירות המבחן על מנת שיוכן תסקיר בעניינו, אולם לאחר שהובהר לו כי מדובר בהחלטה חשובה, אשר יש לקבל לאחר מחשבה מעמיקה, הסכים הנאשם לדחיית מועד הדיון על מנת שיוכל לחכך בדעתו בעניין זה.

8. בדיון שהתקיים ביום 7.1.25, אשר נקבע לשמיעת הטענות לעונש, לאחר שהתקיים שיח בין הצדדים ולאחר שב"כ המאשימה שיקפה לנאשם את מצבו ככל הניתן, ביקש הנאשם ייצוג מטעם הסנגוריה הציבורית. לאור נסיבותיו הייחודיות של הנאשם אשר מצדיקות הרתמות של כל הצדדים להליך, ועל אף שביקש הנאשם לפטר שני סנגורים מטעם הסנגוריה הציבורית, הורית על מינוי הסנגוריה הציבורית לייצג את הנאשם בתיק דנן.

9. ב"כ הנאשם הנכנס, השלישי במספר, עו"ד בונדר, הגיש בקשה כשבועיים קודם מועד הדיון לשחרורו מייצוג על רקע התנהלות הנאשם. בפתח הדיון שהתקיים ביום 18.2.25 חזר עו"ד בונדר על בקשתו לשחרור מייצוג הנאשם בפרט ומשחרור הסנגוריה הציבורית בכלל, נוכח התנהלות הנאשם כלפי עורכי הדין מטעם הסנגוריה הציבורית. הנאשם טען לחוסר אמן בסנגוריה הציבורית ובה בעת ציין כי אין באפשרותו לשכור שירותיו של עורך דין פרטי. לאחר שהובהר לנאשם כי לא ימונה לו סנגור רביעי מהסנגוריה הציבורית הצהיר הנאשם בפני בית המשפט כי ינהג באופן מכבד כלפי עו"ד בונדר וישתף עמו פעולה.

זאת ועוד, במעמד הדיון ביקש הנאשם לחזור בו מהודאתו. בטיעונו ציין תחילה כי איים על המתלוננים משום שהייתה לו סיבה לעשות כן, ובהמשך חזר בו ומסר כי לא איים על המתלוננים. ב"כ המאשימה הותירה לשיקול דעת בית המשפט את ההחלטה בעניין החזרה מהודאה לאור מצבו המורכב של הנאשם ונסיבותיו החריגות של התיק דנן. בהחלטתי פירטתי כי על אף שהנאשם מסר את הודאתו בפרוטרוט ואף תיאר את היסוד העובדתי שמקים את העבירות בהן הודה, בנסיבות בהן הנאשם לא היה מיוצג באותו שלב בו הודה בפניי, ולאור הקושי בתקשורת עמו סברתי כי יש מקום באופן חריג ולפנים משורת הדין לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו ולנהל את המשפט. נוכח האמור, ולבקשת ב"כ הנאשם הדיון נדחה על מנת שיוכל לקיים שיח עם הנאשם ולגבש מענה לאישום.

10. בדיון שהתקיים ביום 25.2.25 שוב הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב

האישום המתוקן, יורשע, ויישלח לממונה על עבודות השירות. הצדדים עתרו במשותף לעונש של חודשיים מאסר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות וענישה נלווית. הנאשם חזר והודה בעובדות כתב האישום המתוקן תוך שציין כי ביצע את המעשים מתוך כעס וכאב על ילדיו.

11. ביום 12.5.25 התקבלה חוות דעת הממונה על עבודות השירות לפיה הנאשם זומן לראיון התאמה אולם לא התייצב.

12. ביום 13.5.25 התקבלה תגובת ב"כ הנאשם בהתאם להחלטתי לפיה הזימון מטעם הממונה על עבודות השירות הועבר לנאשם, אולם הנאשם הודיע לו כי אינו מתכוון לבצע עבודות שירות וכי ירצה את עונשו במאסר מאחורי סורג ובריח. בנוסף, עו"ד בונדר חזר וביקש לפטור אותו מייצוג הנאשם, נוכח הודעות נאצה בעלות תוכן קשה ומקומם ששלח הנאשם אליו ולעורך דין נוסף שייצג אותו בעבר.

13. בדיון שהתקיים ביום 29.5.25 חזר עו"ד בונדר על בקשתו לשחרור מייצוג נוכח התנהלות הנאשם, ולפיכך הוריתי על שחרור עו"ד בונדר והסנגוריה הציבורית מייצוג הנאשם. במעמד הדיון עמד הנאשם על סירובו לבצע עבודות שירות וזאת על אף שהובהר לו כי אם יעמוד על סירובו הוא עלול להישלח למאסר מאחורי סורג ובריח.

ב"כ המאשימה טענה לעונש בן חודשיים מאסר בהתאם להסדר שנערך בין הצדדים. טענה כי בנסיבות בהן הנאשם לא התייצב בפני הממונה על עבודות השירות, וכי לאור התנהלותו לא ניתנה המלצה בעניינו, ולפיכך עתרה המאשימה לריצוי העונש המוסכם מאחורי סורג ובריח.

לאחר שהובהר לנאשם כי עליו לטעון לעונש, התפרץ לעבר ב"כ המאשימה, צעק ופנה באופן מאיים לעברה: **"אתם איימתם עליי. תכניסו אותי לכלא ששים יום ונגמור את זה. אתם תהיו אחראים על המעשים שלי אחרי הששים יום אני אחרבן על כולם פה. אני חף מפשע"**. בעקבות האמור הוצא הנאשם מהאולם וחזר לאחר הפסקה שאף לאחריה התנהג בצורה שאינה מכבדת את אולם בית המשפט והנוכחים.

בית המשפט הבהיר לנאשם כי הנאשם יכול לבקש לחזור בו מהודאתו. בשלב זה השיב הנאשם תוך שצעק על המותב היושב בדיון: **"אני לא מודה בכלום. כתב האישום נעשה על ידי מושחתים.... אני מגיע לפה אני מקבל עצבים אני נהיה חולה.. אתה איימת עליי באזיקים לכלא..."** לאחר שהוצא מאולם בית המשפט על ידי הביטחון חזר לדיון והוסבר לו כללי ההתנהגות בבית המשפט, הוסבר לו האפשרויות העומדות בפניו להמשך ההליך, בחירה בין הודאתו והשמעת טיעונים לעונש לבין חזרתו מהודאה וקביעת מועדי הוכחות שבסופם יוכרע דינו. כן ניתנה לו ההזדמנות להשמיע את טיעוניו. אלא, שהנאשם בחר שלא לחזור בו מהודאתו ואף הבהיר במפורש: **"אני לא רוצה לנהל הוכחות"**. לאחר שניתנו לו מספר הזדמנויות לטעון לעונש השיב הנאשם: **"הקניטו אותי שהוא הציע לה נישואים. מה אתם חושבים שאין לי לב שאני לא בן אדם? שלחו לי סרטון שהוא הציע לה נישואין ליד הבנות שלי"** עוד ביקש הנאשם שיינתן גזר דין "תן לי חודשיים מאסר. אני לא רוצה להיות פה. רע לי מאוד אני רק חושב על הדיון אני נכנס לדיכאון".

דין והכרעה

דין מקדים ביחס להודאת הנאשם

14. הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון, בזמן שלא היה מיוצג על ידי עורך דין, זאת לאחר שהילך אימים על בא כוחו והוא שוחרר מייצוג. לאחר מכן, מונה לנאשם סנגור נוסף והוא ביקש לחזור בו מהודאתו והתירתי לו לעשות כן. לאחר מכן הגיע הנאשם שוב להסדר עם המאשימה, הפעם כאשר הוא מיוצג, וניתנה הכרעת דין בעניינו. במהלך דיון הטיעונים לעונש, הנאשם לא ביקש לחזור בו מהודאתו, אך טען שהוא חף מפשע. למעשה, לא רק שהנאשם לא ביקש להתיר לו לחזור בו מהודאתו, אלא הוא ממש סירב לאפשרות לנהל הוכחות בתיק זה. משכל זה נאמר, על אף שהנאשם לא ביקש במישרין לחזור בו מהודאתו, ועל אף שלא ביקש לנהל הוכחות, מצאתי כי יש מקום לבחון את הודאתו בפניי, על מנת שלא יוותר ספק שמא מדובר בנאשם שהודה הודאת שווא מתוך מניע חיצוני כלשהו.

15. השתלשלות העניינים מלמדת באופן חד משמעי על כך שאמירתו של הנאשם כי הוא חף מפשע, אינה חזרה מהודאה, אלא הבעת תסכול על כך שהוא, לתפיסתו, רק איים על המתלוננים, ועשה כן בעקבות כך שהם אלו שהרסו את חייו. לשיטתו של הנאשם, כפי שאפרט בהמשך בהרחבה, העוול שהסבו לו המתלוננים חמור יותר מזה שהוא ביצע כלפיהם, ועיקר טרונייתו היא שבזמן שהמתלוננים ממשיכים לחיות את חייהם הוא נאלץ להתמודד עם הליך פלילי, והליך גירושין במסגרתו הופרד מילדיו. בתוך כך, אף נוצר הרושם כי מדובר בניסיון טקטי מצד הנאשם להלך אימים על התביעה ועל בית המשפט ולהקשות על קידום ההליך הפלילי בעניינו, מקום בו הוא חשוף לעונש מאסר. לפיכך, אמרתו זו של הנאשם, לפיה הוא חף מפשע, אינה פוגעת במשקל הודאתו בפניי, והיא אף אינה ביטוי לרצון כן של הנאשם להוכיח את חפותו. ואם אלו הם פני הדברים הרי שאין כל טעם מוסרי או מעשי לכפות על הנאשם לנהל הוכחות בניגוד לרצונו. עתה אפרט בהרחבה את הנימוקים להתרשמותי זו:

ראשית, מדברי הנאשם בפניי עולה באופן עקבי, ברור ומפורש כי הוא מודה במיוחד לו ואין לו כל טענת חפות.

במהלך הודאתו הראשונה בפניי מיום 26.11.24 מסר הנאשם: **"אני מודה בעובדות"** (ע' 8 ש' 14) **"שלחתי הודעה לד.צ. ואיימתי עליו שאשבור לו את הפרצוף"** (ע' 10 ש' 11), עוד הוסיף ואמר: **"אני מודה ששלחתי לו הודעות להתרחק מאשתי, היא אישה נשואה. שאשתי הלסבית תתרחק מאשתי"** (ע' 10 ש' 20), כמו כן הסביר כי: **"היו לי צווי הרחקה מי.ש. ונ.א.ח. הדדיים... אני מודה ששלחתי הודעות לי.ש. על נ.א.ח. . אני מודה שהפרתי צו הגנה."** (ע' 10 ש' 34, ע' 11 ש' 1) המשיך והודה במעשים, אף מעבר למה שמצוין בכתב האישום: **"אני מודה שהתקשרתי לי.ש. , אם כתוב 8 יכול להיות. אולי אפילו 20. איימתי אני מודה."** (ע' 11 ש' 4) חלק עם בית המשפט את מניעיו לביצוע העבירה: **"מדובר בבן זוג שגרושתי הכניסה לבית אחרי יומיים שהתגרשנו. היא רמסה את כבודי. הוא הכניס אותי על עדות שקר על זה שאני**

תקפתי אותו חמישה ימי מעצר ובסוף לא קרה עם זה שום דבר. ושלחתי לו הרבה הודעות. " (ע' 11 ש' 12-14) המשיך להסביר את מניעיו: **"כתבתי את הדברים ואיימתי כן. הכל היה מתוך כעס ועצבים.** (ע' 10 ש' 25-26) וסיכם: **"אני מודה בכל סעיפי האישום כנגדי. אני רוצה שע.פ. פרת יעמוד מולי. באת כח המאשימה ניסתה לבוא לקראתי. אני מודה בכל.** (ע' 11 ש' 22-23)

בתוך כך חשוב להדגיש, כי כאשר הנאשם לא הודה בעובדה מסוימת, הוא עמד על כך והיא נמחקה מכתב האישום, נוכח נכונותה מרחיקת הלכת של המאשימה לסייע לו. למשל, הנאשם מסר במענה לאישום: **"אני מודה שהתקשרתי לנ.א.ח. אבל לא איימתי לפגוע בה.** " (ע' 10 ש' 14) לפיכך בית המשפט פנה לנאשם בעניין זה: **"לשאלת בית המשפט האם יש משהו בכתב האישום שאני לא מודה בו אני אומר כי מה שקשור לנ.א.ח. , סעיף 5 באישום 3. לא איימתי על אף אחד שאני ארביץ לו.** " (ע' 12 ש' 3-4) מידבהמשך לכך מסרה ב"כ המאשימה: **"בנסיבות האמורות, המילה בגופה נמחקת מכתב האישום.** " (ע' 12 ש' 7) דהיינו, עמדת הנאשם התקבלה במלואה.

למען הסר ספק וטרם מתן הכרעת הדין פניתי לנאשם לוודא כי הודאתו חופשית ומרצון והנאשם השיב: **"לשאלת בית המשפט האם חוץ מזה האם יש עוד משהו בכתב האישום שאני לא מוכן להודות בו, אני משיב כי לא. אני מודה בכל. הכל היה וזה היה בעצבים ובגלל המצב שלקחו לי את הילדים והוציאו אותי מהבית.** " (ע' 12 ש' 10-11)

יובהר כי לא רק שהנאשם הודה בפני באופן מפורט, אלא אף סיפק הסברים למעשיו הפליליים. כך למשל מסר כי: **"אני מודה בעובדות ויש סיבה מדוע עשיתי את זה** " (ע' 8 ש' 14) וכן: **"אני וי.ש. היינו בני זוג והיום התגרשנו ע.פ. פרת ור.כ. הם בני זוג. ר.כ. גרה לידינו בשכנות. ואני לא רציתי שי.ש. תהיה איתה בקשר כי הן היו מתנשקות ונוגעות אחת בשניה. תפסה אותה בחזה. אני מוכן להיבדק במכונת אמת. אני חשדתי שיש רומן עם י.ש. וד.צ. " (ע' 10 ש' 35) הוסיף וציין כי: **"יום לפני הבן שלי היה אמור לעבור ניתוח חשוב באשכים. הבן הגדול ה'. אני לא בקשר עם הילדים לשאלת בית המשפט (נאשם בוכה). י.ש. העיפה אותי מהבית ואני התקשרתי וצעקתי עליה** " (ע' 10 ש' 32-34), הסביר את מעשיו: **"אני מאשר ששלחתי הודעות כתובות לנ' ואיימתי כמו שמפורט בכתב האישום אבל אני מסביר שהכל מתוך כעס ועצבים. הייתי מורחק מהבית מהילדים. האחים שלי העיפו אותי מהמושב.** " (ע' 11 ש' 7-9) את כעסו על המתלוננת: **"י.ש. העיפה אותי מהבית ואני התקשרתי וצעקתי עליה** " (ע' 10 ש' 33-34) ושיתף מעולמו הפנימי: **"כתבתי את הדברים ואיימתי כן. הכל היה מתוך כעס ועצבים.** " (ע' 10 ש' 25-26)**

היחס האמביוולנטי של הנאשם לעבירות לא נובע מטענתו לחפות, אלא מכך שהוא סבור כי מעשיו כלפי המתלוננים מוצדקים (ע' 11 ש' 12-13, ע' 11 ש' 31-32, ע' 12 ש' 11, וכן בפרוטוקול מיום 29.5.25 בע' 30 ש' 5-7, ע' 31 ש' 19) או לכל הפחות מהווים תגובה מתונה למעשי המתלוננים כלפיו. כך למשל אמר: **"אני לא רצחתי אף אחד. גבר אחר במקומי היה עושה דברים אחרים היה רוצח במקומי.** " (ע' 8 ש' 16) וכן: **"הכל היה ברמה של דיבורים ולא הרמתי אצבע על אף אחד.** " (ע' 10 ש' 10) ניכר כי הנאשם רואה בעצמו קורבן של התנהלות המתלוננים **"לא עשיתי**

רע לאף אחד הם אלו שהקניטו אותי והתעללו בנשמה שלי". (פרוטוקול מיום 29.5.25 ע' 32 ש' 16) כמו כן, חלק ניכר מטרזניית הנאשם נובע מאירועים שלא קשורים לכתב האישום. למשל: "ישבתי חמישה ימי מעצר על סתם אמרו שתקפתי (ע' 8 ש' 17) וכן "אלתיאל ש.ב. בחודש דצמבר 23 הוא והלנה התקשרו למשטרה ואמרו שתקפתי אותם זה הכל שקר". (פרוטוקול מיום 29.5.25 ע' 29 ש' 17-18)

למרות כל האמור לעיל, ביום 18.2.25 התרתי לנאשם לחזור בו מהודאתו, באופן חריג ולפנים משורת הדין, על אף שהתרשמתי כי הודאתו הייתה הודאת אמת, אשר ניתנה באופן חופשי ומרצון. זאת בעיקר מהטעם שהנאשם לא היה מיוצג במעמד הצגת ההסדר.

במהלך הודאתו השנייה של הנאשם בפני מיום 25.2.25, הפעם כשהוא מיוצג, מסר הנאשם כי: "קיבלתי והבנתי את הסברי ביהמ"ש. הסדר הטיעון מקובל עליי ואני שלם עמו. אני מבקש להודות בכתב האישום המתוקן" (ע' 23 ש' 21-22) ובהמשך הוסיף ביתר שאת: "אני מודה בעובדות כתב האישום המתוקן. אני מודה שהייתה סיבה לכל מה שעשיתי. אבל אני מודה בכל ואני רוצה לפגוש את הבנות שלי זה לא הוגן שלא נותנים לי לראות אותן." (ע' 24 ש' 6-7) ולמען הסר ספק, פניתי שוב לנאשם לוודא כי הודאתו הודאת אמת חופשית ומרצון וכך הנאשם השיב: "כשבית משפט חוזר ושואל אותי אם אני מודה בעובדות כתב האישום המתוקן אני אומר שכן. אני מודה שעשיתי את הדברים שמצוינים בכתב האישום המתוקן אבל עשיתי את זה מתוך כעס ועצבים וכאב על הילדים שלי. אני מבין שבמשפט הפלילי זה לא הסבר "עשיתי מתוך כעס". (ע' 24 ש' 16-19)

שנית, במהלך הדיון האחרון, בו טען הנאשם כי הוא חף מפשע, הוא לא ביקש לחזור בו מהודאתו. ההיפך הוא הנכון. הנאשם עמד על כך שהוא לא מוכן לנהל הוכחות, על אף שאפשרות זו הוצעה לו מספר פעמים במהלך הדיון. כך למשל, הוסבר לנאשם כי: "לפניו שתי אפשרויות. האחת זה המתווה שהוא הודה במה שהוא עשה. או לחילופין יחזור בו מהודאתו." (ע' 28 ש' 26-27) אך הנאשם השיב: "אני לא מודה בכלום. כתב האישום נעשה על ידי מושחתים. אני רוצה שהדין היום יגמר. שים אותי בכלא." (ע' 28 ש' 30-31) בהמשך שוב הוסבר לנאשם כי: "הוא יכול לחזור בו מהודאתו ואז יקבעו מועדי הוכחות עם העדים ואז יוכרע אם אכן בצע את המיוחס לו או לא." (ע' 30 ש' 22-23) ובתגובה הנאשם השיב: "לא אני לא רוצה את זה. אני לא רוצה לנהל הוכחות. אני לא רוצה שהם יבואו לבית משפט אני רוצה לסיים את זה היום." (ע' 30 ש' 26-27) גם עובר לשימוע גזר הדין שאלתי שוב את הנאשם אם הוא מעוניין לנהל הוכחות אולם הוא עמד על סירובו. (ע' 33) ללמדנו, שלא מדובר במי שמבקש להוכיח את חפותו, על אף שההזדמנות לעשות כן הוצעה לו פעם אחר פעם. ובזמן שלעיתים עשויה להיות סיבה טובה לכפות על נאשם שלא מעוניין הוכחות לנהל הוכחות, כאשר ההתרשמות היא שהודאתו הינה מן הפה אלא החוץ, בענייננו אלה אינם פני הדברים, משום שמדובר בהודאת אמת חופשית ומרצון של הנאשם.

שלישית, גם כאשר הנאשם טען שהוא חף מפשע, הלכה למעשה הוא שב והודה במעשים

המפורטים בכתב האישום: **"אני לא מודה בכלום. כשבית משפט אומר לי כי הודיתי אני משיב כי אני לא מודה בכלום. אני מודה בעובדות שאיימתי עליהם כי הייתה לי סיבה."** (פרוטוקול מיום 18.2.25 ע' 16 ש' 10-12). דהיינו, הנאשם שב וחזר על כך שהוא מודה אך סייג את דבריו וטען כי הייתה לו סיבה לפעול כפי שפעל. זאת ועוד, הנאשם לא הכחיש שאיים כמפורט בכתב האישום אלא רק טען כי: **"אני חף מפשע. לא הרמתי יד על אף אחד."** (פרוטוקול מיום 29.5.25 ע' 29 ש' 10) ואכן, לא מיוחסת לו עבירת אלימות בכתב האישום. כמו כן, באותה נשימה בה טען הנאשם כי הוא חף מפשע הוא ביקש: **"תן לי גזר דין ואני אלך... אני משיב כי אני הקניטו אותי שהוא הציע לה נישואים. מה אתם חושבים שאין לי לב שאני לא בן אדם?"** (פרוטוקול מיום 29.5.25 ע' 30 ש' 5-6) באופן זה הנאשם ניסה להסביר את חולשתו האנושית שעמדה בבסיס ביצוע העבירות. כמו כן מסר הנאשם: **"לא איימתי, שיבוא כל אחד מהם שיגיד שאיימתי עליהם. כמו שאני בא והנשמה שלי נשרפת גם שהם יבואו. אני לא מודה שאיימתי."** (פרוטוקול מיום 18.2.25 ע' 16 ש' 27-28) ובהמשך: **"הם יבואו לכאן ואני אדאג שהנשמה שלהם תישרף."** (ע' 17 ש' 30) דהיינו, הנאשם לא באמת טוען לחפותו, אלא מנסה להלך אימים על העדים, להשחיר אותם, או אף לעמת אותם עם טענתו לפיה הם הרסו את חייו. כגון למשל: **"בסוף יהיה פרוטוקול שד.צ. צלח הדתי עם ציציות הלך עם אישה נשואה. אני רוצה להביא אותו לפה שידע שהבן אדם הזה החרדי הרס משפחה."** (ע' 18 ש' 4-6) כל זאת, באופן שמלמד כי הנאשם לא מתכחש לכך שביצע את המיוחס לו בכתב האישום אלא פשוט מצדיק את מעשיו ורואה בהם מענה ראוי להתנהגות המתלוננים כלפיו: **"כולם שם היו חברים שלי. הם היו חברים שלי לא שלה. הם בגדו בי,"** (ע' 18 ש' 1) או לכל הפחות רואה במעשיו ככאלה אשר לא מצדיקים הטלת עונש ממשי בנסיבות העניין **"כולה כמה הודעות שלחתי עושים מזה רעש"** (פרוטוקול מיום 29.5.25 ע' 31 ש' 19).

רביעית, לא הועלתה גרסת חפות, לא במפורש ולא במשתמע, על ידי הנאשם. הנאשם לא טען כי לא ביצע את המעשים המיוחסים לו. גם כאשר טען שהוא חף מפשע הבהיר לאחר מכן כי ביצע את המעשים. (פרוטוקול מיום 18.2.25 ע' 16 ש' 10-12) לא נעלם מעיני כי לעיתים נאשם עלול להודות על אף שלא ביצע את העבירה, משום שהוא מעוניין לסיים את ההליכים או משיקולים אחרים, אלא שזה אינו המקרה. הנאשם לא העלה בשום שלב גרסת חפות והוא הודה במעשים המיוחסים לו, אולם בתוך כך הוא ממשיך ורואה עצמו כקורבן, (פרוטוקול מיום 29.5.25 ע' 32 ש' 16) מקל ראש במעשים המיוחסים לו, (פרוטוקול מיום 29.5.25 ע' 31 ש' 19) וסבור כי האשמה נחה לפתחם של המתלוננים. הדברים עולים מאמרותיו הברורות במהלך הדיונים השונים (ע' 30 ש' 6-7, ע' 30 ש' 16). הדברים אף עולים מחוות הדעת הפסיכיאטרית, בה לא ניתן לזהות כל גרסת חפות. דבריו שם עולים בקנה אחד עם דבריו בפני. כך למשל נכתב בחוות הדעת כי הנאשם: **"היה כעוס ולכן איים,"** כי **"בחלק מהזמן עשה זאת בעת שהיה שתוי,"** מסר כי **"במשטרה הודה במעשים והתנצל עליהם,"** וכן אישר כי: **"מבין במה מואשם: מסביר כי מדובר בכעס לא נשלט."** כמו כן, אף עלו ביטויי חרטה שונים כגון: **"לא התכוון להזיק,"** **"התנצל,"** **"מבין שטעה,"** **"מקווה שיסלחו לו."** יובהר, כי הדברים מתוך חוות הדעת הפסיכיאטרית לא פורטו כאינדיקציה ראייתית לחיזוק הודאתו של הנאשם, אלא אך כדי להמחיש שגם שם הנאשם לא העלה גרסת חפות כלשהי.

חמישית, התנהלותו של הנאשם לאורך ההליכים הייתה התנהלות מניפולטיבית, כוחנית, אלימה ומאיימת. לאורך ניהול התיק הנאשם הילך אימים על סנגוריו השונים (ע' 8 ש' 24, ע' 18 ש' 17-20, ע' 26 ש' 6-7, ע' 29 ש' 32) על נציגי התביעה השונים (ע' 4 ש' 25, ע' 17 ש' 24, ע' 27 ש' 21-22, ע' 31 ש' 9) על המתלוננים (ע' 18 ש' 4-6, ע' 29 ש' 17-19, ע' 29 ש' 28) ואף על בית המשפט (ע' 4 ש' 20-21, ע' 29 ש' 1-2). טענתו במעמד הטיעונים לעונש, לפיה הוא חף מפשע, על אף שהלכה למעשה הוא לא מכחיש את מעשיו ואף מסרב לנהל הוכחות, הינה חלק נוסף ממפגן האלימות של הנאשם. בעוד תחילה הסכים הנאשם במסגרת ההסדר לעונש של שני חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, הנאשם לא הלך לממונה על עבודות השירות ומסר כי אינו מוכן לרצות כל עונש ממשי. הנה כי כן, גם התנהלותו של הנאשם במהלך דיון הטיעונים לעונש אינה אלא ניסיון אלים של הנאשם לכפות את בית המשפט להטיל עליו עונש שלא מאחורי סורג ובריו. כאשר הטענה הכותרתית לפיה הוא חף מפשע, אינה אלא אמתלה.

שישית, הודאתו הראשונה של הנאשם בפניי (בפרוטוקול מיום 26.11.24) וכן הודאתו השנייה של הנאשם בפניי, (בפרוטוקול מיום 25.2.25) ניתנו לאחר מחשבה מרובה ולאחר ניהול משא ומתן ממושך עם התביעה, לאחר שהצדדים יצאו להפסקות התייעצות ושיח ממושך מחוץ לאולם בית המשפט. במהלך השיח הממושך בין הצדדים הצליח הנאשם לשפר את מצבו המשפטי, לא אחת בזכות השילוב בין התנהלותו הכוחנית והמאיימת מצד אחד לבין נסיבות חייו המורכבות המעוררות חמלה מצד שני. (פרוטוקול מיום 25.2.25 ע' 23 ש' 6, פרוטוקול מיום 26.11.24 ע' 12 ש' 15-17) כריתת ההסדר אינה אירוע נקודתי קצר בזמן, שאירע בחטף, אלא מדובר בהתנהלות ממושכת ומחושבת. הנאשם, מסר את הודאתו כשהוא מיוצג, לאחר שהסיכונים והסיכויים הגלומים בהסדר הטיעון הובהרו לו ולאחר שאף הוא במילותיו שלו הבהיר לבית המשפט כי הוא מודה במיוחס לו ואף תיאר את היסוד העובדתי שמקים את העבירות בהן הודה והורשע. בלשון בית המשפט העליון הרי שהנאשם בעניינו היה **"שותף אקטיבי ופעיל לכל המהלכים שהובילו להסדר הטיעון בעניינו"**, ראו למשל פ"פ 22/14 סופיר נ' מדינת ישראל (נבו 3.3.14), ובכך יש משום שיקול נוסף המצביע על כך שמדובר בהודאת אמת, חופשית, אותנטית ומחושבת.

שביעית, לו היה מדובר ברצון כן ואמיתי של הנאשם להוכיח את חפותו היה מצופה כי הטענה תעלה בסמוך לאחר ההודאה, שניתנה ביום 25.2.25 ולא במעמד הטיעונים לעונש, בחלוף כשלושה חודשים, משהתחוויר לנאשם כי נוכח סירובו לרצות עבודות שירות הוא עתיד לרצות עונש מאסר מאחורי סורג ובריו. בעניין זה, ראו למשל פ"פ 1739/18 ששון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 28.3.18), שם ציין בית המשפט כי חזרה מהודאה שלווה וחצי חודשים ממועד ההודאה, מקשה על קבלת הבקשה, מקום בו מועלית בקשה כזו. למען הסר ספק, אבהיר כי בעניינו לא רק שלא הועלתה בקשה לחזרה מהודאה בסמוך למועד ההודאה, אלא אף לא הועלתה בקשה לחזרה מהודאה כלל. (ע' 30 ש' 26)

שמינית, לא מדובר בנאשם בעל מאפיינים ייחודיים המעוררים חשש מוגבר להודאת שווא. לא מדובר בנאשם שאינו דובר השפה העברית, עברית הינה שפת אמו והוא שולט בה היטב. לא מדובר

בנאשם שסובל מליקוי נפשי כזה או אחר, הוא נשלח לבדיקה פסיכיאטרית ונמצא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו. לא מדובר בנאשם צעיר בשנים, לא מדובר בנאשם שלא היה מיוצג בזמן גיבוש ההסדר ובזמן מתן ההודאה, והתרשמותי היא כי הודאתו ניתנה שלא מתוך חוסר הבנה, ואף שלא מתוך טעות. בכל אלו יש כדי לחזק את התרשמותי כי הודאתו בפני הייתה הודאת אמת שניתנה באופן חופשי ומרצון כן.

16. סוף דבר, לאחר עיון מעמיק בפרוטוקולים השונים, לאחר שמיעת טיעוני הצדדים והנאשם עצמו, לא התרשמתי כי מדובר בנאשם שמבקש להוכיח את חפותו, אלא בנאשם שהודה באופן מפורט בשתי הזדמנויות באופן חופשי ומרצון במעשים שאכן ביצע, מתוך מניעים אותם פירט בפניי. לאור האמור, לא מדובר בהודאה אשר יש חשש כי הינה הודאת שווא ואף אין חשש כי נמסרה שלא מרצון חופשי. אם כך, מדובר בהודאת אמת, אשר אין בנמצא טעם טוב שלא לקבלה, וודאי מהנאשם עצמו לא מבקש לחזור בו מהודאתו והוא אף מסרב לנהל הוכחות.

17. בשולי הדברים יצוין כי אף לו הייתה מובאת בפני בקשה מפורשת לחזרה מהודאה, הרי שהיא לא הייתה עומדת בכללים שנקבעו בפסיקה. בהתאם ללשון החוק, בית המשפט רשאי בכל שלב לאפשר לנאשם לחזור מהודאה, וזאת מנימוקים מיוחדים אשר על בית המשפט לפרט בהחלטתו. הלכה כי בית המשפט יעשה כן רק בנסיבות נדירות וחריגות וזאת בין השאר במקרים בהם: **"ההודאה לא ניתנה באופן חופשי ומרצון כאשר נאשם לא הבין את משמעות הודאתו או כאשר הודאה הושגה שלא כדין באופן המצדיק את פסילתה"** (ראו למשל ע"פ 2094/11 **בן עמי נ' מדינת ישראל** (נבו 11.10.11) וכן ע"פ 7088/16 **מיטניק נ' מדינת ישראל** (נבו 19.6.18)). הדברים נכונים ביתר שאת, משמדובר בהודאה שניתנה במסגרת הסדר טיעון (ראו ע"פ 3754/91 **מדינת ישראל נ' סמחאת** (נבו 14.11.91) וכן מן העת האחרונה עפ"ה"ג 20136-11-24 **מחאמיד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 19.6.25). גם כאשר מדובר בחזרה מהודאה לפני גזר דין, הרי שאין בכך כדי להוביל לקבלתה באופן אוטומטי, לא כל שכן בנסיבות בהן השתכנע בית המשפט כי מדובר במהלך טקטי של הנאשם. ראו למשל רע"פ 7775/21 **ריאן נ' מדינת ישראל** (נבו 14.11.21). כך או אחרת, אם התרשמות בית המשפט היא כי הנאשם אכן מבקש בכל מאודו להוכיח את חפותו יש להגמיש את הכללים ולאפשר לו לעשות כן, וודאי אם טרם ניתן גזר דין. כפי שצינתי לעיל בהרחבה זו אינה ההתרשמות בענייננו. מדובר בהודאה חופשית ומרצון שהנאשם מסר באופן מודע ומושכל, לאחר משא ומתן ממושך בעודו מיוצג על ידי סניגור. הנאשם אף לא מבקש להוכיח את חפותו, ומסרב לנהל הוכחות. כמו כן, קיימות אינדיקציות חד משמעיות, אותן פירטתי לעיל בהרחבה, לכך שמדובר בהודאת אמת, ולכן לא מתקיימים התנאים לחזרה מהודאה וגם לו הייתה מועלית בקשה שכזו דינה היה להידחות.

בחינת תוקפה של ההסכמה העונשית בין הצדדים

18. הנאשם שבפני הורשע במסגרת הסדר טיעון לפיו הצדדים יעתרו במשותף לעונש מאסר בן חודשיים ימים שיכול וירוצה בעבודות שירות ככל והנאשם ימצא מתאים.

19. הנאשם לא התייצב בפני הממונה על עבודות השירות. הנאשם עשה כן מרצונו החופשי, באופן מודע ומופגן, תוך ניסיון להלך אימים על הצדדים. (פרוטוקול מיום 29.5.25 ע' 27 ש' 1, ע' 27 ש' 25-31) על אף שהנאשם לא התייצב בפני הממונה על עבודות השירות מרצונו החופשי, הצעתי כי תינתן לו הזדמנות נוספת לגשת לממונה על עבודות השירות, אך הנאשם סירב לכך בתוקף. (עמ' 27 ש' 9) בהתנהגותו האמורה ויתר הנאשם על הפריבילגיה לרצות את העונש המוסכם על דרך של עבודות שירות.

20. משכל זה נאמר, וגם אם מצאתי שיש לראות בנאשם כמי שכבול בהסכמתו ועל כן הוא מנוע מלטעון בניגוד להסכמה, סברתי כי מן הראוי לבדוק בד בבד מהו העונש הראוי בעניינו של הנאשם. זאת משום שהסכמות בין הצדדים אינן חזות הכל, ואין בהן כדי לפטור את בית המשפט מלבחון אם העונש המוסכם הוא אף העונש הראוי. (ע"פ 3856/13 גוני נ' מדינת ישראל (נבו) 14.10.13)

קביעת מתחם העונש ההולם

21. הנאשם שבפני הורשע בביצוע מספר עבירות בארבעה אישומים שונים. בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין, תחילה, יש להכריע האם מדובר באירוע אחד או במספר אירועים. לצורך הכרעה נקבעו בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (נבו 29.10.14) "מבחני עזר" על מנת לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות.

22. בנסיבות התיק שלפני, הנאשם הורשע בעבירות דומות, איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק, אשר התרחשו בנסיבות דומות ועל רקע הפרידה מבת זוגו דאז וחשדו כי היא אינה נאמנה לו. על אף שבאופן רגיל מקום בו מדובר בעבירות איומים שניתן לסווגה כעבירת אלימות, שהתבצעה כלפי מתלוננים שונים, יש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים, אשר מבטאים את ההכרה בפגיעה שביצע הנאשם כלפי כל קורבן עבירה בשלוות נפשו (ע"פ 319/17 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 19.7.18)), הרי שבמקרה דנן, מקום בו קיים הסדר סגור לעניין העונש ובהתאם המאשימה לא טענה לקביעת מתחמי ענישה נפרדים, ומקום בו ניתן להסתכל על האירועים כאילו הינם חלק ממסכת עובדתית רחבה אחת, מצאתי לקבוע מתחם עונש אחד לכלל האירועים.

23. בקביעת מתחם העונש על בית המשפט להתחשב בערכים המוגנים, במידת הפגיעה בהם, בענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים המוגנים

24. בעבירות איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק, הרי שהערכים החברתיים שנפגעו הם שמירה על שלווה נפשית, ביטחונם וחירות פעולתם של המתלוננים. ביחס לעבירת האיומים נקבע ברע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל (נבו 4.1.06):

"האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשית, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט."

25. בהפרות הנאשם את צווי בית המשפט פגע הנאשם בערכים המוגנים שעניינם תקינות הסדר הציבורי והצורך בשמירה על שלטון החוק באמצעות כיבוד צווים שיפוטניים, ומעבר לכך, פגיעה בשלוות נפשה וביטחונה של המתלוננת משום שלשם כך ניתן הצו.

מדיניות הענישה הנוהגת

26. נקודת המוצא בקביעת העונש הראוי למעשי הנאשם היא העונש שקבע המחוקק בעבירת האיומים הוא שלוש שנות מאסר, בעבירת הטרדה באמצעות מתקן בזק אף הוא שלוש שנים ובעבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם הוא ארבע שנות מאסר.

27. בכל הנוגע לענישה הנוהגת מצאתי לציין את פסקי הדין הבאים:

ברע"פ 7413/14 דוד נ' מדינת ישראל (נבו 17.11.14) הורשע נאשם בעבירת איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק כלפי בת זוגו לשעבר. מתחם העונש בערכאה הדיונית נקבע בין מאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל ועונשו של הנאשם נגזר ל-5 חודשי מאסר בפועל ובנוסף הפעלת מאסר על תנאי. ערעור הנאשם התקבל חלקית כך שהמאסר על תנאי יופעל בחופף לעונש שהושת על הנאשם. בקשת רשות ערעור נדחתה.

עפ"ג 986-03-22 עמארה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.6.22) הורשע הנאשם בעבירות של איומים, הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם והטרדה באמצעות מתקן בזק בכך שהגיע לאסוף את ילדיו הקטינים בניגוד לצו בית המשפט לענייני משפחה, פנה אל המתלוננת ואיים עליה, ובהמשך התקשר לבנו הקטין ושלח לו מספר הודעות קוליות בעלות תוכן בוטה. בית המשפט קבע מתחם עונש הנע בין מאסר קצר ועד 12 חודשי מאסר בפועל וגזר את עונשו של הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, ל-8 חודשי מאסר בפועל והפעלת עונש מאסר על תנאי במצטבר לעונש שהושת עליו. ערעור הנאשם התקבל בהסכמת הצדדים בכל הנוגע להפעלת המאסר המותנה כך ש-5 חודשים ממנו הופעלו במצטבר וחודש אחד בחופף.

בע"פ 7032-05-16 מדינת ישראל נ' מוסקוביץ (נבו 31.5.16) שם הוחמר עונשו של נאשם משלושה חודשי מאסר על תנאי לתשעה חודשי מאסר על תנאי בגין הרשעתו בעבירת איומים כלפי בת זוגו בכך שאיים עליה כי ירצח אותה. הנאשם היה עצור כחודש ונעדר עבר פלילי.

בע"פ 32320-09-12 אספורמס נ' מדינת ישראל (נבו 25.12.12), הומר עונש מאסר בפועל של נאשם למאסר בדרך של עבודות שירות בגין הרשעתו בעבירות איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק בכך שהטריד ואיים על המתלוננת באמצעות הטלפון לאחר שלא השלים עם החלטת המתלוננת לנתק עמו את הקשר. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה ראוי בין מאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר וגזר את עונשו לחמישה חודשי עבודות שירות.

ת"פ (שלום נצ') 56293-08-21 מדינת ישראל נ' חרבגי (נבו 20.3.2023) הורשע הנאשם בעבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק, איומים והפרת צו שנועד להגן על אדם בכך שבמשך שבועיים התקשר לאדם עמו היה בסכסוך משפחתי מספר פעמים ביום ובשעות שונות ואיים בפגיעה

בחיי באופן ישיר ודרך גורם שלישי. בית המשפט קבע את המתחם העונש ההולם בין מספר חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר בפועל וגזר את עונשו לחמישה חודשי מאסר בפועל.

ת"פ 21210-01-18 **מדינת ישראל נ' דבוש** (נבו 29.10.19) הנאשם הורשע בעבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק ואיומים בכך שהתקשר אל המתלוננת, פרודתו ואם ילדיו, מספר פעמים לנייד ממספר חסוי, ואף איים עליה בפגיעה בגופם של מקורביו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד ל-8 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם, בעל עבר פלילי ישן מאוד, מאסר מותנה וצו מבחן למשך שנה.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה

28. בבחינת נסיבות ביצוע העבירה הנאשם הוא המבצע העיקרי אשר איים והטריד את אשתו י.ש. ולימים פרודתו ואת מכריה. החל משכניה, דרך חברים וקולגות שלה וכלה בבן זוגה החדש. עיון בעובדות כתב האישום מעלה כי הנאשם ביצע את המעשים על רקע חשדו כי אשתו, המתלוננת, אינה נאמנה לו, תוך דרישתו מהמתלוננים להתרחק ממנה.

הנאשם הטריד שישה מתלוננים שונים בכך שהתקשר מספר פעמים אל המתלוננים ושלה עשרות הודעות, בעלות תוכן בוטה, מכוער ומטריד באופן משמעותי. לצד האמור נתתי דעתי לכך שההטרדה כלפי כל אחד מהמתלוננים נמשכה מספר שעות במהלך יום אחד. בכל הנוגע לאיומים נתתי דעתי לכך שהנאשם הפנה איומים כלפי שלושה מתלוננים שונים. הראשונה היא י.ש., הנאשם איים עליה כי יפגע בקרובים לה ובניהם נ.א.ח. חברתה וטל "מישהו ישלם על זהו זה לא יעבור בשקט מילה של ש.ב." וכן "כמה נ.א.ח. תסבול". השנייה היא נ.א.ח., הנאשם איים עליה בפגיעה בגופה ובגופו של ד.צ. ובין היתר כתב לה "מעכשיו את לא מתקרבת לאשתי ולא נכנסת ל.... . תיכנסי ואני אבוא לבקר באחוזת אתרוג" ובהמשך "אני לא סופר את בעלך ואני אדאג שהוא יסבול יותר גרוע מאשר אני סובל עכשיו". מושא האיום השלישי הוא ש.ב., בן זוגה החדש של י.ש. הנאשם איים עליו בפגיעה בגופו ובין היתר אמר לו "במידה ואני ישמע שנכנסת לבית שלי ב.... אני ישבור לך את הפרצוף".

29. הנה כי כן, הנאשם הטריד את י.ש. ומכריה פעם אחר פעם ונקט כלפיהם באיומים ממושכים וקונקרטיים. לצד האמור, נתתי דעתי לכך שהנאשם איים על המתלוננים באמצעות הודעות כתובות או קוליות ולא בפניהם. עוד נתתי דעתי לכך שלהודעותיו לא נלוו מעשים המלמדים על כוונתו לממש את האיום ואלו נותרו בגדר איום. אם בכך לא די, הנאשם אף הפר שני צווי הרחקה שהוצאו בהחלטת בית משפט. האחד צו הרחקה הדדי בין הנאשם לנ.א.ח. האוסר בין היתר על הצדדים להטריד האחד את השנייה והשני צו הרחקה כלפי י.ש. הנאשם הטריד ושלה הודעות רבות למתלוננות על אף הצווים שניתנו לו. לצד האמור נתתי דעתי לכך שהנאשם לא התקרב או פגש במתלוננות.

30. על אף ריבוי העבירות וריבוי המתלוננים בתיק, נראה כי מעשיו של הנאשם לא היו מתוחכמים ואף לא היו מתוכננים, אלא נעשו בשעת כעס ועל רקע הפרידה מאשתו. נוכח האמור, סבורני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף הבינוני. לאור ריבוי האירועים וריבוי המתלוננים מצאתי כי מתחם הענישה הראוי במקרה דנן נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות

ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

סטייה ממתחם העונש ההולם:

31. על נאשם המבקש לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם הנטל להציג ראיות לכך שעבר הליך שיקומי משמעותי. ראו למשל רע"פ 1705/22 אלצראיעה נ' מדינת ישראל (נבו 14.3.22) בעניינו, הנאשם לא עבר כל הליך שיקומי וסירב כי יתקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו, על אף שהדבר הוצע לו מספר פעמים. (פרוטוקול מיום 26.11.24 ע' 12 ש' 1, ע' 12 ש' 22-28, ע' 7.1.25 ע' 14 ש' 19-20).

קביעת העונש ההולם בתוך המתחם

32. לשם קביעת העונש ההולם, בגדרי מתחם העונש, על בית המשפט להידרש לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

הנאשם שבפני כבן 47, פרוד ואב לילדים ונעדר עבר פלילי.

נתתי דעתי לחלוף הזמן מביצוע המעשים משנת 2023. עם זאת, הימשכות ההליכים אינה נחה לפתחה של המאשימה כי אם לפתחו של הנאשם, אשר התנהג בצורה שאינה מכבדת כלפי מיצגיו, כלפי באת כוח המאשימה וכלפי בית המשפט, וזו בלשון המעטה. התנהגות זו חייבה חילופי ייצוג מטעם הסנגוריה הציבורית ולעיתים ייצוג עצמי של הנאשם אשר לא שכר שירותי ייצוג פרטיים בשל חיסרון כס.

נתתי דעתי לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולתפוצות הרבות שעברו על חייו לרבות הפגיעה בקשר עם ילדיו.

נוכח נתונים אלו, הרי שהעונש הראוי הינו ברף הנמוך של המתחם אך לא בתחתיתו ממש. דהיינו, עונש בן 3 חודשי מאסר. יחד עם זאת, לאור הסכמת הצדדים, ונוכח כך שהפער בין הסכמת הצדדים לבין העונש הראוי אינו משמעותי, מצאתי כי יש לכבד את הסכמת הצדדים ולהסתפק בעונש בן 2 חודשי מאסר.

באופן רגיל, מקרים מסוג זה מחייבים פיצוי למתלוננים, אולם נוכח כך שהצדדים הגיעו להסכמה שלא כוללת רכיב של פיצוי, ובשים לב לכך שחזקה על התביעה שבחנה את מלוא השיקולים הצריכים לעניין, ואף בשים לב לכך שהנאשם עתיד לרצות עונש ממשי שכרוך בפגיעה כלכלית לא קלה, לא אסטה מהסכמה זו ואמנע באופן חריג מהטלת פיצוי על הנאשם.

אופן ריצוי העונש

33. שאלה אחרונה, שנותרה ללא מענה, היא אופן ביצוע עונש המאסר המוסכם.

34. כאמור, הוסכם על הצדדים כי הנאשם ירצה שני חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות. אולם, הנאשם סירב ללכת לממונה על עבודות השירות ולכן אין חוות דעת מטעמו בפניי.

עמוד 15

35. ישנם מקרים, חריגים ובודדים במספר, בהם בית המשפט נמנע מלהטיל עונש מאסר בשל היעדר אפשרות לרצות את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות. אולם מדובר בעיקר במקרים בהם יש מצב רפואי חריג כגון מחלה מסכנת חיים, בשלב מתקדם, הכרוכה באשפוזים רבים ואשר הופכת את עונש המאסר לקשה ביותר. ראו למשל ע"פ 2432/24 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 31.10.24).

בענייננו, שונים הם פני הדברים משום שאין כל מניעה עקרונית שהנאשם ירצה את עונשו בדרך של עבודות שירות. זהו הנאשם שמרצונו החופשי החליט שלא ללכת לממונה ולהציב את בית המשפט בפני שוקת שבורה. וודאי כי לא ניתן לתת יד להתנהגותו האלימה, המניפולטיבית והמאיימת של הנאשם. אם ייצא הנאשם נשכר מהתנהגותו הפסולה יהיה בכך כדי להעביר מסר שגוי לנאשם ולציבור הרחב. טרם שימוע גזר הדין הצעתי שוב לנאשם כי עונשו ירוצה בעבודות שירות, אך הוא עמד על סירובו.

סוף דבר

36. לאחר ששקלתי את כלל השיקולים לעיל, לקולה ולחומרה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. חודשיים מאסר מאחורי סורג וברית.
- ב. 3 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים מהיום. מאסר זה יופעל במידה והנאשם יעבור במשך תקופת התנאי עבירת הטרדה באמצעות מתקן בזק.
- ג. 4 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים מהיום. מאסר זה יופעל במידה והנאשם יעבור במשך תקופת התנאי עבירת איומים.
- ד. התחייבות כספית שלא לעבור כל עבירה בה הורשע. ההתחייבות תהא לתקופה של שנתיים מהיום ובסך של 2,000 ₪.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"ז תמוז תשפ"ה, 13 יולי 2025, בהעדר הצדדים.